

IN **SANE**

1/2004

IN SANE

1/2004

3. vuosikerta

JULKAISIJA

Jyväskylän yliopiston
suomen kielen
opiskelijoiden
ainejärjestö Sane ry.

Kielten laitos
suomen kieli/Fennicum
Seminaarinkatu 15
40351 Jyväskylä
www.cc.jyu.fi/sane

PÄÄTOIMITTAJAT

Viivi Virtanen
Pyy Antola

TOIMITTAJAT

Tuomo Ala-Kojola
Tuija Ek
Laura Holm
Jaakko Juntila
Reetta Karppinen
Elina Koskela
Annukka Mäenpää
Ilona Noponen
Elina Pöyhönen
Janne Saarinen
Hermann Sivonen
Outi Toijanniemi
Heidi Toivonen

TAITTO JA ULKOASU

Hermann Sivonen

PAINETTU

Jyväskylän
yliopistopainossa
huhtikuussa 2004

PAINOS

150 kpl

SISÄLLYS

Pääkirjoitus	3
Elämän dokumentointia	
Kaimoja bittiavaruudesta	4
Sanen uusi ja uljas hallitus	6
Vääpeli Häkkinen esittäytyy!	8
Takinkääntäjät	9
Euroviisut 2004	12
EE – vaihtoehto sekin	15
Nytta och nöje i Uppsala	16
Haudankaivajat	18
Ollako väkärämsämatto – vai eikö olla?	
Synkeän Suloista Sinkkuilua	20
Leffa-arviot	21
Kesä-gallup	22
Sanelaisten suosiossa Top 5	24

PÄÄKIRJOITUS

Rentoutumista, olkaa hyvä!

Se on se tunne, joka lähtee varpaasta kiemurrellen uskomattomalla voimalla korvanlehtiin saakka. Ja jatkaisi se varmaan pidemmällekin, jos vain tietä riittäisi. Minulle se tulee aina näin huhti–toukokuussa, kun talven selkäranka osoittaa ensimmäisiä taipumisen merkkejään: katolta tippuvat vesipisarot pitävät rytmikästä konserttiaan, johon auringonpaiste antaa koko ajan lisää pontta, ja illalla katuvalot alkavat palaa turhaan. Silloin suupieli nousee pahemmankin huolen alta väkisin ylös ja aurinko suorastaan pakottaa avaamaan takin ja ottamaan pipon pois päästä, vaikka äiti olisikin kieltänyt. Minuun tuo tunne vaikuttaa varmasti voimakkaammin kuin kaikki Keljonkankaan Prisman energiajuomat yhteensä (vaikka tämä on tietysti vain hypoteesi). Kyllä, tulee se sieltä, sittenkin! Kesä.

Kesään liittyy paljon ajatuksia, muistoja ja mielikuvia, varmaan enemmän kuin muihin vuodenaikoihin yhteensä. Viimeistään ensimmäisten lämpimien kevätpäivien myötä ne putkahtavat mieleen. Mökki, hyttysset, lämpö ja tietenkin loma, klassisimpia mainitakseni.

Kesälle asetetaan paljon odotuksia ja kesä on täynnä suunnitelmia, pelkästään Suomessa niitä on varmasti vähintään viisi miljoonaa. Joten mitä tehdä? Toisaalta kun haluaisi vain olla ja rentoutua, toisaalta on pakko saada mennä ja tehdä yhtä sun toista, kesä kun tahtoo olla täynnä kaikenlaisia tapahtumia. Ainakin meille opiskelijoille tuo yhtä sun toista tarkoittaa melko usein töitä.

Kesätyöt ovat ainakin minulle joka keväinen stressin aiheuttaja. Mistä niitä saa, vai saako? Miten pitkäksi aikaa? Työnantajilla on omien havaintojeni mukaan etenkin kaupan alalla uskomaton kyky venyttää päätöksentekoaan kesätöiden suhteen hyvinkin pitkälle kevääseen. Sitten sitä odottaa ja odottaa täysin tietämättömänä, vaikka toukokuu painaa jo päälle, ja ajattelee, että pääsisi nyt edes johonkin. Sitten seuraa toinen joka kevät toistuva episodi: noin kolmen päivän sisällä niistä arviolta yli kymmenestä paikasta johon on hakenut, ainakin neljästä soitetaan, että kiinnostaisiko kesätyöt, täällä olisi. Sitten saa kohteliaasti olla sanomassa, että ehdin jo sopia toisen firman kanssa, jolloin puhelimeen syntyy vähintään kahden sekunnin vaivautunut hiljaisuus. Kuulostaako tutulta?

Vaikka kesän helteillä työt painaisivatkin päälle, ei se kuitenkaan tarkoita sitä, ettei itse kesästä voisi nauttia ja ottaa sen mahdollisuuksista kaikkea irti. Kesään mahtuu joka tapauksessa paljon muutakin kuin pelkkää työntekoa: ystäviä, juhannusta, hellettä, festareita, omaa rauhaa ja tietenkin grillimakkaraa. Itse ajattelin ainakin jossain vaiheessa vetäytyä luonnon hiljaisuuden äärelle (mikä ei liene vaikeaa, maalta kun olen kotoisin) ja yrittää olla mahdollisimman pitkän aikaa tekemättä mitään, rentoutua.

Elämän dokumentointia

Minulla on pakkomielle. Pakkomielle kirjata ylös jokainen puhelimeeni päätnyt tekstiviesti. Ei ole väliä, kuka minua muistaa ja miten. Lähettäjän henkilöllisyys tai sisällön laatu eivät ole kriteereinä. Piippaus on yksinkertaisesti merkki siitä, että otan kiltisti esiin pikkuruisen vihkon ja merkkeään ylös päivämäärän, lähettäjän ja tekstin. Kellonajan merkitsemisestä olen luopunut, vaikka mielestäni öiseen aikaan tulleiden tekstareiden lumous on juuri siinä.

Olen huomannut, että en ole ongelmani kanssa yksin. En ole ainut, joka arkistoi kaverin, tutun tai tuntemattoman tervehdyksiä ja tekosia. Ehkä tunto-merkit osuvat myös sinuun, jos ruudussasi näkyy usein ilmoitus "Ei enää tilaa uusille viesteille" ja kaverit soittelevat perään vihasina, kun eivät koskaan tavoita sinua tekstiviestitse. Ymmärtäkää, sillä ainakin minulle siitä on tullut jo syvälle juurtunut tapa, josta en niin vain luovukaan. Tosin se joskus aiheuttaa niin turhaa ja hillitöntä stressiä, että hermostuksissani poistan kaikki viestit kerralla.

Toiset säilyttävät viestinsä järjestelmällisesti tietokoneelle. Minä luotan

lyijykynään ja ruutupaperiin. Ei tiedä, vaikka tiedosto katoaisi tai vaurioituisi, enkä näkisi enää koskaan aarteitani.

Niin. Siinä se onkin. Aarteita. Selitys sille, miksi arkistoinnista tulee suoranainen pakkomielle. Viestit sisältävät kullannarvoista historiaa, muistoja ja tietoa siitä, mitä olen tehnyt, nähnyt, tuntenut. Milloin ja missä. Mitä elämässäni on tapahtunut ja ketä siihen on kuulunut. Joskus on kiva kurkistaa päiviä, viikkoja, jopa kuukausia takaperin tapahtuneisiin elämän kuviin ja kiekuroihin. Tuntee sama sykähdys, kipeä pistos tai mahanpohjaa kutkuttava hersyvä ilo kerran vielä.

Jotkut kirjoittavat päiväkirjaa, toiset tekstiviestejä. Se on yksi tapa dokumentoida elämää. Kokeile kerran – jäät koukkuun.

Hermann Sivonen

VIIVI VIRTANEN

Google™ Kaimoja bittiavaruudesta

Googlen ihmemaa on nettiyhteyden omistavan ajantapopaikka. Sieltä sitä löytyy kyllä kaikkea, ai että! Tämä lainelautailija päätti hakea tuttuja nimiä ja päätyi tällä kertaa Fennicumilta tuttuihin henkilöihin. Esittelen muutaman löydön. Osa on todella "meidän poppoosta", suurin osa taas kaimoja uljaille fennisteille.

■ Matti Leiwo, nykyinen Jyväskylän yliopiston suomen kielen professori kyllästyi vastailemaan kysymykseen "Miks' leivo lennät Suomehen?" ja keksi siihen patenttivastauksen:

– Jatka vain, kyllä se siitä selviää. (Sivustolta, jossa koottu professoriviestejä).

■ Petri Jääskeläinen voitti vuonna 2000 Akateemiset Tyrskyturskaajat ry:n kalakisan 3,130 kg:n ahvenella. Vuonna 2001 voitto irtosi komella 2,45 kg:n järvitaimenella, jonka Petri sai salakan värisellä Lord 37 vieheellä Lieksan Ruunaankoskelta. Näiden tulosten päihittämiseksi lienee kalamies Sepollakin tekemistä.

■ Vuoden 1990 voimanoston SM-kisoissa Jouko Koivisto sijoittui toiseksi sarjassa 56 kg, yhteistuloksella 465 kg. Joukolla se vaan nousee raskaampikin rauta!

■ Käyttäjämme ovat kirjoittaneet yhteensä 87049 viestiä. Meillä on 10264 rekisteröityä käyttäjää. Uusin rekisteröi-

tynyt käyttäjä on jouko koivisto (sihteeriopisto.net)

■ Rautalammin ratsastuskeskuksen hevostenhoitaja Markku Vainikainen on tehnyt töitä tallilla moninaisissa tehtävissä sekä työskennellyt myös nuoriso-ohjaajana. Lisää salattua menneisyyttä??

■ Rymättyläläisen salibandyseura Grim Reapersin TURKULAINEN hyökkääjä Janne "Jabuki" Saarinen mainitsee vahvuudekseen tarkan laukauksen ja pallonkäsittelyn. Heikkoutensa ovat turhat harhautukset ja juopottelu. Musiikkimakunsa osoittaa turkulaisuutta: Matti Nykänen ja Eminem.

■ FAF-aerobic-ohjaaja Elina Nurminen pitää Body 1 -tunnin perjantaisin FB-Gasellissa. Aika pakkaus tuo meidän tuore peejii!

JANO KEIMOLA

Jyy:n Rentukka

OPISKELIJAN
OLOHUONE

Ti-To 20-02

Pe-La 20-03

**Integroidu
viiteryhmääsi.**

**Osta aito,
edullinen
opiskelijahaalari!**

MHR-TYÖASUT

VOIONMAANKATU 6

JYVÄSKYLÄ

p. 620 710

Pyydä tarjous!

*Ravintola
Vihreä Haltiatar*

HappyHour -hinnat

klo 19 asti

Karjala III 0,5l 3e

Tumma Krušovice III 0,5l 3e

Pilsner Urguell 0,5l 3e

Avoimna

ma-to klo 16-02

pe klo 15-02

la klo 12-02

su suljettu

PUHEENJOHTAJA

VARAPUHEENJOHTAJA

SIHTEERI

TALOUDENHOITAJA

JÄSEN

Sanen uusi ja

Jalleen on aika uuden hallituksen. Tänä vuonna Sanen johtoportaan nousee ilahduttavan paljon myös ensimmäisen vuosikurssin opiskelijoita. Esitimme kaikille hallituksen jäsenille kuusi kysymystä.

1. NIMI
2. IKÄ
3. VUOSIKURSSI
4. MITÄ TEET JA MISSÄ OLET KYMMENEN VUODEN PÄÄSTÄ?
5. KUVAILE SANEA KOLMELLA ADJEKTIIVILLA
6. KUKA ON ESIKUVASI?

VARAPUHEENJOHTAJA

1. Aino Seppälä
2. 20 vuotta
3. ensimmäinen
4. Olen töissä jossakin/vahdin kotona kakaroita, toivottavasti
5. rento, reipas, pikkuriikkinen
6. omat vanhemmat

SIHTEERI

1. Laura Holm
2. 20 vuotta
3. ensimmäinen
4. Hmm...ehkäpä olen edelleen Jyväskylässä ja yritän suorittaa viimeisiä pedagogisten opintoja:) No joo...kymmenen vuotta on pitkä aika. Toivottavasti minulle on tapahtunut paljon mukavia asioita siihen mennessä:)
5. Seikkailunhaluinen, söpö ja sairaan kiva
6. Minulla ei ole yhtä selkeää esikuvaa. Otan palan sieltä ja toisen täältä. Minun esikuvani on kuin tilkkutäkki, palasia erilaisista ihmisistä.

PUHEENJOHTAJA

1. Elina Nurminen
2. 23 vuotta
3. Kakkonen
4. Jaa-a... Toivoisin olevani jossain mukavan leppoisassa työpaikassa eli vaikkapa lukiossa, jossa olisi myös maahanmuuttajia. Asun isossa, vanhassa puutalossa, ruopsutan kesälomalla isoa puutarhaa ja ympärillä kirmaa pari lasta, koira ja kissoja. Kunnon idylli se olla pitää! Katsotaan sitten kymmenen vuoden päästä kuinka moni näistä on toteutunut...
5. Rento, monipuolinen ja läheinen
6. Oma äiti tietenkin! Hänellä on uskomaton kyky järjestää aikaa työlle, perheelle, harrastuksille sekä taito samanaikaisesti nauttia elämästä. Burn outista ei tietoaakaan!

TALOUDENHOITAJA

1. Elina Pöyhönen
2. 19 vuotta
3. ensimmäinen
4. työskentelen opettajana jossain pienessä ja idyllisessä maalaiskoulussa, minulla on pari lasta, ja aviomies... perinteistä ja turvallista:)
5. avoin, aktiivinen, upea
6. oma äitini, joka on maailman paras kaikessa.

JÄSEN

1. Outi Toijanniemi
2. 21 vuotta
3. 2.
4. Töitä Suomessa. Siihen on hyvä tähdätä, koska tarkempaa rajausta on vielä mahdoton tehdä.
5. Ponnekas, avoin, iloinen
6. Pirkko Saisio

uljas hallitus.

JÄSEN

1. Markku Vainikainen
2. 24 vuotta
3. kolmas
4. Ei harmainta hajua. Toivottavasti en enää koulussa
5. Reipas, sininen ja ahkera
6. Aleksis Kivi

VARAJÄSEN

1. Pyy Antola
2. 20 vuotta
3. ensimmäinen
4. seison Lutakon ovella jonottamassa lippuja Yup:n 25(?) -vuotis juhlakiertueen keikalle.
5. oiva, loiva ja soiva
6. Nasu

VARAJÄSEN

1. Tuomo Ala-Kojola
2. 22 vuotta
3. ensimmäinen
4. Korjaan lukiolaisten aineita omakotitalossa (asuntovelkaa jäljellä noin 50 000 euroa) maalaismaiseman keskellä.
5. Sininen, eloisa ja sanavalmis
6. Väinämöinen ja Jim Morrison

1. NIMI

2. IKÄ

3. VUOSIKURSSI

4. MITÄ TEET JA MISSÄ OLET KYMMENEN VUODEN PÄÄSTÄ?

5. KUVAILE SANA KOLMELLA ADJEKTIVILLA

6. KUKA ON ESIKUVASI?

JÄSEN

1. Merja Suomalainen
2. 21 vuotta
3. Ensimmäinen
4. Kymmenen vuoden päästä aion olla mukana työelämässä jossain mukavalla paikkakunnalla ja nauttia työstäni, eli toivottavasti opetan
5. Aktiivinen, touhukas ja reipas
6. Esikuvani on pahvisen Sami Hyypiän lisäksi varmaan... Sharon Osbourne, en keksinyt juuri nyt mitään parempaa...

JÄSEN

JÄSEN

VARAJÄSEN

VARAJÄSEN

LAURA HOLM JA
ELINA PÖYHÖNEN

Väepeli Häkkinen esittäytyy!

Hannele Häkkinen muutti Fennicumin amanuenssin huoneeseen tämän vuoden helmikuussa. Jotkut ovatkin jo ehtineet tutustua uuteen väepelimme, toiset eivät. Haastattelun myötä saat ehkä vastauksia mielessäsi pyörineisiin kysymyksiin tasta Fennicumin uudesta asukkaasta.

Mitä olet tehnyt aikaisemmin?

– Opintojen päättymisen jälkeen olen kouluttanut sotilaita Lappeenrannassa, hammasteknikoita Kuopiossa, insinöörejä sekä Kuopiossa että Jyväskylässä ja ollut kotiäitinä ja kirjastotätinä Yhdysvalloissa.

Missä yliopistossa olet opiskellut ja mitä?

– Täällä Jyväskylässä: suomea, kirjallisuutta, kasvatustiedettä, aikuiskasvatusta, sosiologiaa, suomi toisena kielenä -opintoja, ja nyt on menossa yhteisöviestintä.

Miten päädyit amanuenssiksi tänne?

– Selailemalla loppiaisenä yliopiston nettisivuja. Olimme muutama kuukausi aikaisemmin muuttaneet takaisin Suomeen, lapset olivat sopeutuneet vieraaseen kotimaahansa, ja saatoin tarttua tilaisuuteen.

Kuvaile itseäsi kolmella sanalla

– Tekulla opiskelijat antoivat minulle lempinimen Väepeli. Siitä voi jokainen keksiä ne kolme sanaa.

Mikä suomen kielessä viehättää?

– Kielen moninaisuus; se, mitä kaikkea sillä voi tehdä ja miten monelta eri suunnalta sitä voi lähestyä. Olen kuitenkin enemmän esteetikko kuin analyytikko.

Erikoisalasi suomen kielessä

– En tiedä, onko minulla varsinaista erikoisalaa. Harjoitustyöni ja graduni tein nimistöä, ja nimet kiinnostavat edelleen.

Työsi hyvät ja huonot puolet

– Jokainen uusi työpäivä on uusi haaste. Työ on monipuolista ja vaihtelevaa. Huonoja puolia ei vielä ole tullut vastaan.

Mitä tekisit työksesi, jos voisit vapaasti valita ja saisit siitä hyvää palkkaa?

– Voisin olla Erakko-opiston rehtorina Pallaksen pohjoispuolella tai pussittaa kissanhiekkaa ja nyppiä kaktuksen piikkejä sormistani Arizonan autiomaassa kojoottien ulvoessa kuutamossa.

Terveisiä suomen kielen opiskelijoille

– Seikkailumieltä niin opiskeluun kuin elämäänkin!

Takinkääntäjät

Kaikki eivät löydä sitä oikeaa heti ensiyrittämällä. InSane haastatteli kuutta opiskeluaalaansa vaihtanutta, joista kaikki ovat ainakin jossain vaiheessa opiskelu-uraansa kuluttaneet Fennicumin penkkejä. Takkia on käännetty molempiin suuntiin: Hermann, Jaakko, Janne ja Minna löysivät suomen kielen mutkien kautta. Laura ja Riina taas ovat lähteneet Fennicumilta muihin ympyröihin.

Hermann tuli Jyväskylään syksyllä 1999 opiskelemaan tietotekniikkaa. Pääaineeksi vaihtui pian tietojärjestelmätiede ja digitaalisen median linja. Sivuaineina hän luki multimediaa, kansantaloustiedettä ja viestintää. Kokeiltua tuli myös mm. markkinointia ja kognitiotiedettä.

– Tähän kaikkeen kulutin kolme vuotta ja katsoin, että se oli tarpeeksi. Hermann toteaa. Keväällä 2002 hän sitten päätti sisänsä suomen kielen opettajalinjalle. Äidinkieli oli ollut jo koulussa Hermannin lempiaine, ja toimittajan töiden kautta hän oli päässyt kokeilemaan kielen parissa työskentelyä. Kun tyttöystävä Annukka sitten muutti Jyväskylään suomea lukemaan, pääsi Hermann seuraamaan opiskelua sivusta. Sehän tarrasi mukaansa.

Hermann on päätökseensä hyvin tyytyväinen.

– Kieli koskettaa kaikkia ja kaikkea. Oppiaineen moniulotteisuus jaksaa hämmästyttää minua yhä uudelleen.

Tulevassa äidinkielenopettajan työssä häntä miellyttääkin juuri oppiaineen monipuolisuus sekä opettajan suuri valinnanvapaus. Hän kertoo myös tuntevansa olonsa kotoisemmaksi Seminaarinmäellä, vaikka oli Mattilanniemessäkin hyviä tyyppejä.

Janne on päätenyt Fennicumille monen mutkan kautta. Ennen suomen kieltä hän opiskeli kaksi vuotta fysiikkaa, tietotekniikkaa ja matemaatiikkaa Jyväskylässä, sitten tiedotusoppia avoimessa yliopistossa Tampereella sekä espanjaa jälleen Jyväskylässä. Suomen kielen opiskeluun syksyllä 2002 ajoi kiinnostus kieltä kohtaan ja huoli nuorison rapistuvasta suomen kielen taidosta. Suomi olikin luonnollinen valinta harjoittaa punakynäkatsetta entisestään.

Myös Janne on takinkään-tö päätökseensä todella tyytyväinen.

– Miksi en tajunnut alanvaihtoa aiemmin?

Hän sanoo takinkäännön olleen mielessä jo ensimmäisen fysiikan vuoden aikana.

– Kesti vain useamman vuoden tajuta, mikä se mun juttu oikein on.

Fysiikan vuodet söivät opintotukikukauksia, mutta muuta haittaa niistä ei oikeastaan ollut.

– Mihinkäs tässä kiire, ei ainakaan aikuiseksi ja töihin, Janne toteaa.

Jaakko pääsi armeijan ja pienen työelämässä käväisyn jälkeen opiskelemaan sähkö- ja tietoliikennetekniikkaa Teknilliseen korkeakouluun Espoon Otaniemeen. Tuolloin hänen päämääränään olivat tähtitiede ja avaruustekniikka. Otaniemessä hän sitten "läsnäoli" kaksi lukuvuotta. Jyväskylään suomen kieltä opiskelemaan Jaakko tuli syksyllä 2001.

Alanvaihtoaan Jaakko selittää lähinnä sillä, että Otaniemen it/talous-henkinen ilmapiiri tuntui heti alkuun vieraalta.

– Meidät toivotettiin tervetulleiksi tulevaisuuden osaajien ja menestyjien joukkoon. Jotenkin olin aistivinani koko ajan pientä pyrkymystä ja kyräilyä, mutta kenties olin vain vainoharhainen. Kun ensimmäisen vuoden jälkeen tapasin koulukavereitani, minulta ei kysytty "Mitä kuuluu?", vaan "Missä oot töissä, paljonko tienaat?"

Jaakko sanoo olevansa enemmän kuin tyytyväinen alanvaihtopäätökseensä.

– Täytyy todeta, että aikaisemmin takkini oli nurin, nyt oikein päin. Hetkeäkään en ole katunut, vaikka kuva tulevaisuudesta onkin nyt huomattavasti sumeampi ja epävarmempi.

Suomen kielen opiskelussa on Jaakon mukaan hyvää ryhmien pienuus: äänensä saa kuuluville ja opettajiin oikean kontaktin.

– Minulla on kokemuksia luennoista, joissa opettajaa on syytä tarkkailla kiikarilla ja joissa ympärillä on 800 muuta innokasta, Jaakko kertoo.

Myös opiskelutoverit ja ainejärjestö ovat hänen mukaansa mainioita.

– Kaikille kukille annetaan täällä tilaa, vaikka ne eivät ruusuja olisikaan.

Takinkääntäjät Takinkääntäjät Takinkääntäjät Takinkääntäjät Takink

Laura aloitti suomen kielen opiskelun Jyväskylässä syksyllä 2000 tähtäimessään äidinkielen opettajan ura.

– Ala sinänsä olisi ollut kiva, mutta yliopisto-opiskelu ei ollut kivaa, hän sanoo.

Ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen kului vuosi töissä, minkä aikana hän suoritti tenttimällä kymmenisen opintoviikkoa. Syksystä 2002 alkaen hän on ollut Tikka-koskella kadettikurssilla numero 89.

Opiskeluilmapiirissä on hänen mukaansa suuri ero.

– Fennicumilla on tyttöjä lähes kaikki ja Kadiksessa ryllistellään poikaporukassa.

Opettajilla on kadettikoulussa suurimmaksi osaksi paremmat pedagogiset taidot kuin yliopistossa, kun taas tieteellisyys ei ole niin korostunutta.

– Tietysti homma on paljon tiukempaa ja organisoidumpaa, mutta sitäkin kaipasinkin, Laura toteaa.

Suomen kielen opinnoista ei ole kadettikouluissa juuri ollut hyötyä; Laura sanoo olleensa äidinkielen tunneilakin tosi huono. Hän on kuitenkin ollut alanvaihdokseen tähän mennessä tyytyväinen ja aikoo jatkaa jossain vaiheessa yliopisto-opintojaankin.

Takki, ja miten se käännetään.

1.

Jotenkin olin aistivani koko ajan pientä pyrkyyttä ja kyräilyä, mutta kenties olin vain vainoharhainen. (Jaakko)

2.

Toisen vuoden syksyllä huomasin, että olin ajautumassa kohti opettajuuden painajaisia. (Riina)

3.

Johtuiko iästä vai mistä, en tiedä... (Minna)

4.

Mihinkäs tässä kire, ei ainakaan aikuiseksi ja töihin. (Janne)

Pyry Antola

Minna on erilainen takinkääntäjä, sillä tullessaan opiskelemaan suomen kieltä syksyllä 2000 hänellä oli jo yksi tutkinto taskussaan. Hän opiskeli Mikkelin ammattikorkeakoulussa ja valmistui sieltä yrityshallinnon tradenomiksi.

– Valmistumisen jälkeen en oikein tiennyt, mitä olisin tutkinnolla tehnyt. Loppujen lopuksi mikään mahdollinen työ tai toimenkuva ei oikein napannut. Mietin, mitä ihan oikeasti halusin tehdä ja päädyin suomen kieleen, Minna kertoo.

Suurimpana erona ammattikorkeakoulu- ja yliopisto-opiskelun välillä hän näkee amk:n koulumaisuuden. Valinnaisia kursseja oli vähän, opiskelu eteni lukiosta tutulla jaksosysteemillä ja luokkayhteisö oli tiivis. Ammattikorkeakoulussa Minna oli samanikäinen kuin luokkakaverinsa; nyt hänen opiskelukaverinsa ovat nuorempia. Molemmista hän on kuitenkin saanut ihania

kavereita ja hän iloitseekin ”tuolakaveripiiristään”. Ammattikorkeakouluaika jäi Minnan mieleen aikamoisena juhlintana.

– Johtuiko iästä vai mistä, en tiedä...

Yliopistosta löytynyt ala on tuntunut koko ajan omalta, eikä Minnan ole tarvinnut miettiä tuliko valittua oikein. Hän sai 60 ov:a ammattikorkeakoulututkinnosta nykyiseen opintorekisteriinsä, vaikka maisterin tutkinto tulisi kyllä täyteen ilman niitäkin. Hän uskoo, että kynnys gradun tekemiseen on nyt matalampi, kun hän on jo yhden lopputyön tehnyt.

– Muutenhan aiemmin opiskelemani ala oli ihan erilainen kuin nykyinen – bisnes vs. humanismi – eli siinä mielessä hyötyä ei kai ole ollut. Vaikka onhan se tietysti plussaa, kun tuntee molemmat puolet, Minna toteaa.

ääntäjät Takinkääntäjät Takinkääntäjät Takinkääntäjät Takinkääntäjät

Riina opiskelee ensimmäistä vuotta kansainvälistä politiikkaa Tampereen yliopistossa. Sitä ennen hän oli opiskellut kaksi vuotta suomea Jyväskylän yliopistossa ja viettänyt puoli vuotta vaihdossa Yhdysvalloissa. Suomen kielestä Riinalle kertyi aineopinnot, ja sivuaineina hänellä olivat kirjallisuus, journalistiikka ja valtio-oppi. Alanvaihtoa Riina perustelee ammatillisilla syillä.

– En ole koskaan halunnut opettajaksi, ja toisen vuoden syksyllä huomasin, että olin ajautumassa kohti opettajuuden painajaista. Arvostan kyllä opettajia syvästi, mutta minusta ei siihen olisi, koska kärsivällisyyteni on nanosekunnin luokkaa. Toimittajaksikaan minusta ei olisi ollut, joten parin vuoden opiskelujen jälkeen huomasin tulleen aikamoiseen ammatilliseen umpikujaan.

Riina on alanvaihtopäätökseensä tyytyväinen. Hän sanoo opiskelevansa ehdottomasti alaa, joka kiinnostaa.

– Vaikka erityisesti opiskelukaupungin vaihto mietitytti – jäiväthän kaikki kaverit ja tuttu elämä Jyväskylään – niin olen tyytyväisenä pannut merkille, että loppuelämäni kannalta tein oikean ratkaisun, Riina sanoo.

Entisen ja nykyisen alan opiskelussa on eroja: kirjaintentejä on kansainvälisessä politiikassa enemmän, ja ne käsittävät aina monta englanninkielistä kirjaa.

– Tulee kyllä ikävä sitä, että suomessa kaikki opintoviikot oli mahdollista suorittaa käymällä luennoilla. Se sai aikaan myös sen, että samana vuonna sisään tulleista tuli tiiviimpi ryhmä, Riina kertoo.

Ilmapiirissä on Riinan mukaan muutenkin selvä ero:

– Yhteiskuntatieteellinen kai vetää puoleensa toisenlaisia ihmisiä kuin humanistinen tiedekunta. Ehkä se on juuri humanistisuus, joka täältä tuntuu puuttuvan: ei fiilistelyä vaan raakaa järkeä.

Annukka Mäenpää

Vaikka politiikka vei Riinan mennessään, hän on yhä tuttu näky sanelaisten joukossa.

Ei-takinkääntäjän kommentti

Itse kuulun niihin harvoihin onnekkaisiin, jotka pääsivät opiskelemaan haluamaansa alaa heti kirjoitusten jälkeen. Suomen kielen opiskelu on tuntunut omalta heti alusta alkaen, enkä ole koskaan vakavissani harkinnut alanvaihtoa. Kuitenkin kuuntelen vähän kateellisena "takinkääntäjien" kertomuksia siitä, miten he ovat löytäneet oman alansa mutkien kautta. Usein tuntuukin, että alaa vaihtaneilla opiskelumotivaatio on meitä suoraan lukiosta tulleita parempi ja he pyrkivät määrätietoisesemmin kohti tavoitteitaan.

Minulla ei ole kiirettä minnekään, päinvastoin. Ajatus siitä, että lähtisin reilusti alle 25-vuotiaana töihin

jonnekin peräkylän peruskouluun keski-ikäisten työtovereiden joukkoon, ei välttämättä houkuttele. Valmistumisahdistus tuntuukin olevan suurin juuri meidän suoraan lukiosta tulleiden joukossa – nyt kun alkaa uhkaavasti näyttää siltä, ettei opiskeluaika kestäkään ikuisesti. Tässäpä olisi miettimistä niille, jotka vaativat saman kevään ylioppilaiden suosimista pääsykokeissa opiskeluaikojen lyhentämiseksi.

ELINA KOSKELA

Poliisit turvasivat Ilokiven lavan fiftaritunnelman

Kieltenlukijoiden euroviisuja vietettiin tällä kertaa viisikymmentäluvun tunnelmissa. Ilokiven lavatanssimaaisemiin kokoontui kolmisen sataa innokasta juhlijaa. Koivujen katveessa vekkiihameiset neidot seurustelivat nahkatakkisten rasvisten kanssa, siveelliseen malliin tietenkin. Siitä huolehti paikalle kutsuttu topakka raittiusvalvoja!

Taustalla soi ikivihreitä Tapio Rautavaarasta Olavi Virtaan. Jokunen pari taisi jopa tanssilattiaa käydä kuluttamassakin, mutta suurin osa tyytyi vain nauttimaan tästä kesäisestä hetkestä talven keskellä. Illan isäntänä Sane oli järjestänyt pientä ohjelmaa ennen varsinaisten euroviisujen alkua. Raittiusseuran iltamissa tarjolla puhvetissa oli mehua ja kivennäisvettä, kansalaisopiston runoryhmä sai valtaiset aplodit, eikä viime vuotinen euroviisuvoittajakaan jäänyt uudella esityksellään huonommaksi. Poliisit kyllä poistivat hänet muuta väkeä häiritsemästä... Ilmassa oli suuren kansan juh-

Poliisit vahtivat ettei paikalla ollut alaikäisiä.

lan harrasta tuntua. Tokihan euroviisuihin piti suhtautua perinteisen vakavasti, ainejärjestöt lisäksi voitontahtoa uhkuen!

Taustalla soi ikivihreitä
nostalgiahittejä
Tapio Rautavaarasta
Olavi Virtaan

EUROVIISUT 2004

5. sija: Sane

Suomi-räpin uusin tulokas Pikku-T featuring Munarytmit. Mukaansa tempaava esitys höystettynä vähäpukeisilla tanssipojilla, kauniilla tyttönelikolla ja parannetulla Darude-versiolla. Rytmimunien sykhdyttävä biitti ja rytmikapulat.

*La Stradan versio
Romeosta ja Juliasta*

3. sija: La Strada

Esityksessä kiteytyivät tunnetuimmat Italia-kliseet: pitsa, Bocelli, Romeo ja Julia ja mafia ampumiskohtauksineen. Tulee niin makarooni, kun mä kuuntelen tätä.

4. sija: Asterix

Upea, tumma nainen, luihin ja ytimiin tunkeutuva kohtalokas ääni. Puna-viinipullo ja nukahteleva pianonsoittaja. Onko lentoliput Ranskaan kalliita?

2. sija: Sputnik

Kahdeksan tyttöä, tehokas biitti ja notkea koreografia. Reippaan meiningin keskellä vilahtaa venäläishiihtäjä punaisessa puvussaan ja puusuksilla. Oikeaa euro-viisumeininkiä.

6. sija: Tatra

Edellisenä iltana syntynyt ainejärjestö oli saanut koottua lyhyessä ajassa kauniin lauluesityksen.

7. sija: Sturm und Drang

Enhän minä löydä tähän enää sanojakaan. Minä olen luullut, ettei saksan kieli voi kuulostaa kauniilta.

**TEKSTI: REETTA KARPPINEN
KUVAT: OUTI, REETTA, TUOMO JA VIIVI
LENTÄVÄT LAUSEET JUONTAJAN SUUSTA**

Voittaja: Magna Carta.

Neljä kuvan kauniista kundiä villitsi yleisönsä hiotulla koreografialla, joka vastasi täysin sitä mistä pojat lauloivat. Esitys oli mitä parhain parodia tunnetusta poikabändistä. Naisille oli esityksen lopussa vielä miellyttävä yllätys: pojat heittivät kalsarinsa yleisön keskuuteen! Fake That korjasi potin seitsemän pisteen erolla edelliseen. Tuoreet tunnelmat voittajanelikolla olivat mahtavat.

Voitto tuli yllätyk-

Voittaja järjestää ensi vuoden euroviisut.

senä, koska pojat pitivät itseään mustina hevosina. He antoivat esitykseensä omien sanojensa mukaan kaikkensa, 110-prosenttisesti. Päälimmäisiä tunteuksia kysellessä he vastasivat kuin yhdestä suusta, roolinsa omaksuen: Kyllä se on se herkkyys! Imago pitää loppuun saakka: lehteen voi kuulema laittaa, että he ovat kaikki sinkkuja. Soittoja tosin pyydetään parodian ideaan kuuluen vain pojilta.

Jälkipyykki

Esityksen jälkeen Sanen takahuoneen tunnelmat olivat pääasiassa surulliset. Eipä ihmeekään, sillä esityksen valmisteluun oli nähty paljon vaivaa. Räppibiisi oli kokonaan tehty itse: dj teki biitin, johon sanat syntyivät yhteistuumin Pikku-T:n kanssa. Tyttönelikko soitti rytmikkään intron rytmimunin ja -kapuloin ja jokainen joutui laittamaan pitkästä aikaa laulutaitonsa likoon. Kova työ oli saada myös tanssipoikien lanteet keinumaan notkeasti musiikin tahdissa. Ensi alkuun pojat olivat kuin rautakangen nielleitä! Esitystä hiottiin useasti, mutta ilmeisen turhaan: Pikku-T:n porukalle viidenneksi sijoittuminen oli karvasta kalkkia niellä. Syytä tappioon haettiin niin tuomarien lahjonnasta aina pienten ainejärjestöjen toistensa suosimiseen. Keskustelua herätti myös suomen kielien asema muiden kielten joukossa: eihän Suomi ole menestynyt oikeassakaan Euroviisuissa. Lohdutukseksi voitaneen sanoa, että kaikkihan me tiedämme mikä todellinen sijoitus olisi ollut, jos juhlaikansa tahto olisi voittanut. Tämä porukka sijoittui nimittäin yleisöäänestyksessä toiseksi, kuuden äänen erolla voittajaan!

REETTA KARPPINEN

Takes one to rap

Me ollaan talossa tänään paikan päällä vedetään läpi harmaan kiven säällä kuin säällä tultiin heittää kommentti euroviisuista kisoista noloista, turhista, ja pliisuista kädet kohti kattoo, pyly vasten pylyy turha taistella vastaan tätä riimimyllyä joka ottaa häppää heittää parast läppää edes CatCat ei estä kun tämä jamppa räppää

ja kun Maijasen Pave esitystä rakentaa niin se saakelin jammajamma tajuntaani nakertaa ukko pakertaa, vaikka eläkkeelle joutais laulais jammajammajammaa ja kauas pois soutais ymmärtäis lopultakin kumartaa ja kiittää niin sais suomirokin raiskaus lopultakin riittää ei voi mainetta niittää, jos on paskat biisit aiheina avioerot, alkoholi, keski-ään kriisit

niin kaunis on taivas niin kaunis on maa jos joku haluaa niin siitä tykätäkkin saa kunhan tajuu lopettaa mieluummin ennen kuin edes aloittaa koko kansan suosikki tuo pörröpäinen nainen Euroopan silmissä kitara ja kummajainen täydellinen floppi, taiteellinen painajainen oli kilpailukielto kiva viisutuliainen

nää ei ole mitkään motherfuckin SETA:n vappubileet täällä juhlii vaan ehdottoman streitit bilehileet takes two to tango, mut räppiin vaan yks sori Jari et pääse juhliin hyväksytyks ei sellasella biisillä kukaan mitään tee varsinkin kun fanilauma on plus 50vee usko mitä kuulet, ei gospel läpi mee täällä puhuu iso stara, täällä puhuu PIKKU-T!

EE - VAIHTOEHTO SEKIN

Hei, oletko koskaan kuullut EE-yhdistyksestä? Epäiletkö että joku lähipiiristäsi on yksi heistä? Ehkä olet osannut aavistaa jotain, muttet ole koskaan oikeastaan kehdannut kysyä. EE-läisten tunnusmerkit voivat jonkin verran vaihdella, niitä voi yrittää kätkeä ja jopa kieltää täysin, mutta itseään ei pysty huijaamaan loputtomiin. Minä olen tullut reippaasti ulos tavallisuuden roolista ja hyväksynyt olevani yksi väripilkku EE-yhdistyksen värikkäissä riveissä. Pitäisikö tässä nyt olla huolissaan, mistä oikein on kysymys?

EE-toiminta sai alkunsa Kuopion ylioppilasteatterissa keväällä 2003, niihin aikoihin, kun kevään suuri ensi-ilta huohotti niskaan ja harjoitustahti kysyi nuoren ihmisen elimistön fysiikan ääri rajoja. Elämä alkoi kääntyä yhä tiiviimmin teatterin ympärille, puheeseen ujutautui tuon tuostakin työstettävien roolihahmojen repliikkejä, ja kanssänäyttelijöiden nimet vaihtuivat sujuvasti heidän esittämiensä roolihahmojen nimiin. Eikö meillä todellakaan ollut muuta elämää? Eipä kuulkaa tainnut olla. Ei elämää! Emme vaadi elämää! Ei kiitos!

Sittemmin EE-kerho on hakenut muotoaan, soveltanut uusia, ennen elämättömiä toimintatapoja ja mikä viehättävintä – alkanut huomaamattaan laajentamaan reviiriään! Voimakkaasta ekspansiostaan huolimatta EE:n henkinen koti sijoittuu Kuopioon,

Työnkulmana tunnetun talon kolmannen kerrokseen ylioppilasteatterin vaatimattomiin tiloihin.

EE ei ole enää mikään salaseura,

vaan se on pyrkinyt määrittelemään itsensä. "Teatterissamme toimii myös Ei omaa elämää -yhdistys eli lyhyemmin EE-kerho. Se ei ole niinkään toiminnallinen, vaan enemmänkin aatteellinen ryhmittymä. Toiminnallinen puoli keskittyy lähes täysin teatterin osoittamiin tehtäviin eli meidät löytää melkein joka päivä Työnkulmalta. Jos haluaa jäseneksi yhdistykseemme, hakijan tulee todistaa kirjallisesti, ettei omista elämää. Tämän lisäksi EE-kerhon johtoryhmä asettaa 6–12 kk:n koeajan, jonka aikana selvitetään perin pohjin hakijan soveltuvuus täysimääräiseksi jäseneksi."

Aloitin syksyllä opiskeluni Jyväskylässä, minulle entuudestaan täysin tuntemattomassa kaupungissa. Vaan minkäs minä luonnolleni pystyin, EE:n väkevä kutsu kantautui korviini täälläkin. Minun täytyi liittyä Jyväskylän ylioppilasteatteriin. Pääsiäisenä saatoinkin vihdoinkin huokaista ja huomata kevään edenneen varsin pitkälle. Kevääni oli ollut yhtä EE:tä. Pääsin järjestämään Jyväskylässä pidettyä Ylioppilasteatterifestivaaleja ja tekemään Kerreejät-näytelmän ääniä. Ei se ota, jollei annakaan. Minä olen saanut lukuisia uusia kavereita, joutunut mitä kummallisimpiin tilanteisiin ja tuntenut kaiken aikaa vähintäänkin eläväni. Eikö tämä sitten ole elämää? Ei, sillä tämä on ollut mitä Erinomaisinta Elämää. Liittykää tekin ja antakaa elämän täyttää päivänne.

TUIJA EK

Nytta och nöje i Uppsala

Miksi ihmeessä kukaan haluaisi lähteä opiskelijavaihtoon "vain" Ruotsiin? Kertoessani tulevan vaihtokohteeni sijaitsevan ah niin eksoottisessa länsinaapurissamme sain olla jatkuvasti puolustuskannalla. Nyt kun lukukausi on vaarallisesti kallistumassa loppupuoliskolle, harmitelen ainoastaan sitä, miksen hakenut Uppsalaan koko lukuvuodeksi...

Itse hakuprosessi Finnplus-vaihtoon oli helppoakin helpompi. Pari sähköpostia ampuessani, siinä kaikki. Stipendin saanti varmistui toukokuussa 2003. Suomalainen yhteyshenkilö täällä Uppsalan päässä vastaili auliisti kaikkiin (tyhmiin) kysymyksiini sekä lähetti kurssikuvaukset, kirjalliset, tervetuliaispaketin ja asun- tokaavakkeet hyvissä ajoin. Vaihto-ohjelmien kautta Uppsalaan tuleville taataan kaikille asunto, siitä ei siis huolen häivää. Kaikki asuntokohteet ovat tasokkaita ja jokaisessa on omat hyvät ja huonot puolensa. Yleisin asumismuoto on korridor, eli keittiön ja olohuoneen jakaminen 5-13 opiskelijan kesken. Itse asun aivan ydinkeskustassa hotellissa 60 muun vaihtarin kanssa. Kivassa yksiössä, omassa kylppärissä ja keittiössä ei ole moitteen sijaa, mutta kielitaidon kehittymisen kannalta tämä ei ole se paras vaihtoehto. Vaihto-oppilaita Uppsalassa on valtavasti, pelkästään nyt kevääksi tuli lähes 400 uutta. Kaikki kuviteltavissa olevat kansallisuudet ovat edustettuina aina Uutta-Seelantia, Thaimaata ja Sudania myöten. Suomalaisia on paljon, niin vaihdossa kuin koko tutkintoa suorit-

tamassa. Siihen tunnettuun helmasyntiin eli pelkkien vaihtareiden kanssa hengailuun on helppo syölistyä, mutta olemalla itse aktiivinen tutustuu myös ruotsalaisiin alkua-sukkaisiin ennemmin tai myöhemmin.

Perinteet velvoittavat vahtariakin

Uppsalan yliopisto on pohjoismaiden vanhin, sillä se on perustettu jo vuonna 1477. Perinteet ovatkin vahvasti läsnä. Jokaisen opiskelijan – myös vaihtareiden – tulee edelleen liittyä johonkin 13 osakunnasta (nation). Alun perin osakuntien idea oli saattaa yhteen, inspektorin valvovan silmän alle, kaikki saman maakunnan opiskelijat. Nykyään kotipaikalla ei enää ole väliä, vaan osakunnan saa valita mielensä mukaan. Lisäksi ovet aukeavat kaikkeen toimintaan, riippumatta siitä mihin osakuntaan kuulut. Jokaisella osakunnalla on oma talonsa ja muutama päätoiminen työntekijä, opiskelijoita toki hekin. Aktiviteetit vaihtelevat, mutta yleensä kaikilla on ainakin kuoro, teatteriryhmä, kirjasto, asuntoja, urheilu- ja valokuvauskerhot, pubi, ruokaravintola pari kertaa viikossa, kahvila sekä

muutaman kerran lukukaudessa virallinen, pitkän kaavan mukainen illallinen eli gasque. Isommilla osakunnilla on viikoittain discoja ja bändi-iltoja. Kaikkea toimintaa pyöritetään opiskelijavoimin, joten lisäansioita on helppo hankkia oluthanaa kääntämällä tai vaikka tiskaamalla silloin tällöin.

Uua hela natten

Yöelämä pyörii siis osakuntien ympärille. Vain opiskelijat pääsevät sisään. Menoillat on nerokkaasti jaettu eri järjestäjille niin, että joka ilta on mahdollisuus lähteä viihteelle. Kaksi seikkaa mahdollistavat menestyksensä opiskelun ja aktiivisen yöelämän yhdistämisen. Ensinnäkin, osakunnat eivät saa tuottaa voittoa. Hinnat ovat siis erittäin kohtuulliset: puolen litran nelostuopin (stor stark) saa noin 2,5 eurolla. Happy hour on sitten vielä erikseen. Toiseksi, osakunnat sulkevat ovensa jo yhdeltä. Vaikka siis olisi ulkona pilkkuun asti, aamuluennoilta suoriutuu silti fressinä, mikäli onnistuu välttymään jatkoilta. Coolin r'n'b-hutun sekaan sujahtaa silloin tällöin toki myös ruotsalaista iskelmää.

Heidi kilistelee osakuntansa gasquessa.

Sopeutumista helpottaa kovasti, jos opettelee jo etukäteen ainakin Carolan "Främlingen" sanat. Tällä hetkellä erittäin kova juttu on myös Ruotsin euroviisuedustaja Lisa Filipssonin "Det gör ont".

Mina studier

Ai niin, ne opinnot. Kurssit ovat laajuudeltaan viidestä opintoviikosta eli ruotsalaisittain "pisteestä" ylöspäin, ja voidakseen kutsua itseään päätoimiseksi opiskelijaksi on tehtävä lukukauden aikana 20 pistettä. Valitsin suomalais-ugrilaisten kielten tarjonnasta kääntämistä ja kaksikielisyyttä käsittelevät kurssit, joilla opetus on suomeksi. Näiden lisäksi otin (uhka)rohkeasti myös ruot-

sinkielisiä yleisen kielitieteen kursseja. Monethan tietävät hämärästä menneisyydestäni pohjoismaisen filologian pääaineopiskelijana. Neljä vuotta sitten suoritettua pari opintoviikkoa eivät kuitenkaan paljoa lämmitäneet siinä vaiheessa, kun oli minun vuoroni pitää puolen tunnin esitelmä omalla ihanalla tarzan-ruotsilla. Tenttiinkin jouduin menemään ilman sanakirjaa. Suomalaisella sisulla kuitenkin selviää jopa aluksi täysin käsittämättömiltä tuntuvista kursseista. Mielenkiintoinen vaihtoehto voisi olla myös kokonaan uuden ja erilaisen sivuaineen suorittaminen vaihdon aikana, esimerkiksi vieraissa kielissä tarjontaa löytyy swahilista muinaisiiriin.

Opetusryhmät ovat aineessa kuin aineessa pieniä, kielitieteessä yleensä alle kymmenen opiskelijaa. Kenenkään selän taakse on turha yrittää piiloutua. Opetusmetodi painottuu keskusteluun, eivätkä opettajat halua olla yksin äänessä.

Niin lähellä, niin kaukana

Ruotsalaiset tuntuvat rakastavan byrokrati-
aa, ja etenkin kortteja.

Lompakostani löytyy peräti kolme erilaista opiskelijakorttia. Siinä sitten ihmetellään mitä milloinkin kuuluu näyttää. ATK-tunnuksia on neljä, ATK-luokkaan tietysti kulkulupa, salasana ja sitten vielä erikseen tulostuskortti. Kätevää kuin mikä. Voidaksesi tehdä täällä yhtään mitään tarvitset ruotsalaisen person numerin, jos haluat käydä töissä niin lisäksi veronumeron. Näitä sitten metsästetään ja kinutaan ympäri kaupunkia. Kun olet vihdoinkin saanut kaikki käytännön asiat reilaan onkin aika palata kotiin.

Ruotsalaiset pitävät myös jonottami-sesta. Pankkiautomaatille, kaupan kassalle, bussiin, baariin. Jonot ovat käsittämättömän mittaisia eikä kukaan valita. Hassu tapaus sattui helmikuun paukkupakkasilla: portarit tulivat tarjoilemaan ulkona jonossa värjötteleville juhlimaan halajaville termoskannusta kahvia. Vihjauskaa-
han joku moisesta käytännöstä Elohuvin gorilloille...

Vaatteet ja ulkonäkö noin muutenkin ovat ruotsalaisille kovin tärkeitä. Suomalaisella opintotuella kitkuttelevan ei ehkä kannata yrittääkään kisailla trendikkyydessä svenssonien kanssa, villitykset kun vaihtuvat vauhdilla ja pian huomaa olevansa loputtomassa kierteessä. Jos haluat näyttää hieman ruotsalaisemmalla kuin oletkaan, solarium auttaa.

Kahvittelu vie vuorokaudesta huomattavan suuren osan. "Fika" onkin ensimmäisiä sanoja jonka ummikkovaihtarit Uppsalaan tultuaan oppivat. Kolme varttia luentoa ja sitten vartin fikapaussi, eihän opiskeluteho muuten pysy yllä...

Ruotsalaiset haluavat viimeiseen asti välttää konflikteja. Kunnon väittelyä on heidän kanssaan mahdollista saada aikaiseksi, sillä jopa kommenttiin "sinä olet väärässä" tulee vastaukseksi kohtelias "ja, precis". Mitään kovin mittavia kulttuurishokkeja en kuitenkaan ole kokenut. Uppsalaa vaihtokohteena suosittelen sellaiselle, joka haluaa kokea kaikki vaihtarielämän ilot ja riemut todella mahtavassa kaupungissa, ei liian kaukana kotoa.

HEIDI TOIVONEN

Uppsala pähkinäkuoressa

- Sijainti alle 100 km Tukholmasta pohjoiseen
- Aukkaita 190 000, joista yliopistossa opiskelevia n. 30 000
- Uppsalan yliopisto on pohjoismaiden vanhin, perustettu vuonna 1477.
- Pekka Töpöhännän jälkeen tunnetuin kaupungin julkkis on Carl von Linné.
- Kaupungin halkaisee joki Fyrisån

HAUDANKAIVAJAT

Vesinoro pääsi melkein kainaloon saakka ennen kuin Seppo ehti pyyhkäistä. Hän työnsi kätensä takaisin tiskiveteen, vaahdon alta löytyi sininen kahvikuppi. Se oli niin vanha, ettei Seppo enää muistanut, mistä se oli hankittu. Monille muillekin tavaroille alkoi käydä pikkuhiljaa samoin.

Muutamalla tutulla harjanpyörätyksellä kuppi tuli puhtaaksi. Hän huuhteli sen ja nosti kuivauskaappiin, vesipisara lähti taas kiittämään alas kyynärvarrtta. Nyt vesi ehti kainaloon, Seppo tunsu miten se imeytyi karvoitukseen.

Kupin reunasta oli lohjennut pala. Valkea kuvio loisti selvästi sinisestä lasituksesta. Se toi Sepon mieleen pienen simpukan. Eila hävitti järjestelmällisesti kaikki lohkeilleet lautaset tai korvansa menettäneet kupit. Seppo vilkaisi olohuoneen ovi-aukulle ja käänsi kupin lohjenneen reunan pois näkyvistä. Samalla hänen näkökenttensä ylärajoilla vilahti jotain.

Kaapin ylähyllällä oli kukkamaljakoiden rivistö. Maljakot oli järjestetty koon mukaan, oikeassa reunassa näkyivät jyhkeät ja kirkkaat kristallimaljakot, vasemmalle mentäessä vaasit mataloituivat, ja joukossa näkyi muutama värillinenkin. Maljakoita oli niin paljon, että niihin olisi mahtunut pienen kukkapuodin kaikki leikkokukat. Kirkkaimmin kimalsivat vuodentakaisen kultahääpäivän lahjat. Maljakkorivistö näytti Seposta liikkumattomalta.

Tiskivesi oli muuttunut sameaksi ja haaleaksi. Pohjalta löytyi enää muutama pikkulusikka sekä purkinavaaja, jotka Seppo hankasi huolellisesti puhtaaksi. Hän kiskaisi tulpan altaan pohjasta ja viemäri alkoi ryyssä vettä janoisen kuuloisesti. Seppo katseli käsiään, jotka olivat vieläkin vakaat. Iän myötä vedessä liottaminen ei enää paljonkaan muuttanut ihoa. Sepon ajatukset katkesivat ylhäältä kuuluvaan rapinaan.

Hiiriä ei ollut tässä asunnossa ollut koskaan. Vielä hullummalta asia tuntui siksi, että oli keskikesä. Edes ennen kotona eivät hiiret kesäisin rapistelleet. Seppo kurotti ylähyllylle ja otti lähimmän maljakon käteensä, tiskipöydälle napsahti jotain.

Mustanpuhuva, peukalonpään kokoinen kovakuoriainen oli laskeutunut selälleen. Sen jalat sekoittivat voimakkaasti ilmaa. Seppo työnsi kasvonsa lähemmäksi. Otus sai otteen sinkkisestä pinnasta ja kääntyi jaloilleen. Sen panssari oli suurelta osin kirkkaan oranssin kirjoma. Kuoriainen ei aikaillut vaan lähti nopeasti kipittämään, Seppo vangitsi sen maljakon alle juuri ennen kuin se ehti turvaan hellan ja tiskipöydän väliseen rakoon.

– Vai sinä se siellä rapistelit kun minä luulin että hiiri.

Seppo katseli kuoriaista paksun lasin läpi. Se kiersi läpinäkyvän vankilansa pari kertaa ja yritti sitten lähteä kiipeämään seinää pitkin. Pinta oli kuitenkin liian liukas ja se muksahti selälleen, jalat alkoivat välittömästi viuhtoa ilmaa.

– Ei se ole sinullakaan helpoa. Joku vain laskee lasin päälle ja siinä olet. Etkä tajua mikä estää.

Seppoa huvitti kovakuoriaisen päämäärätön touhu. Se ei lakannut kipittämästä ympäriinsä kuin aivan pieniksi hetkiksi, silloin sen paksutupsuiset tuntosarvet värähtelivät, ikään kuin ilmaa haistellen.

Sepon mieleen tuli ajatus, että kuoriainen saattaisi olla tuhoeläin. Hän irrotti keittiön ilmoitustaululta postikortin, jossa näkyi hiekkaa, vaaleansinistä vettä ja pariskunta, joka seisoi kaulakkain kasvot merta kohti. Kortti oli tullut pari viikkoa sitten, määräaika oli täynnä. Seppo ihmetteli, että Eila ei ollut siirtänyt sitä olohuoneen piirongin vasempaan alalaatikkoon.

Seppo ujutti kortin maljakon alle, kuoriainen kiihdytti juoksuaan.

Varovasti Seppo kantoi maljakon olohuoneeseen ja asetti sen pöydälle kaukosäätimen ja ohjelmalehden viereen. Eila ei reagoinut ääniin vaan torkkui keinutuolissa pää vasemmalle nojaten.

Kirjahyllystä löytyi hyönteisiä käsittelevä kirja, aivan kuten Seppo oli muistanutkin.

Seppo lehteili sivuja, kesti hetken ennen kuin vastaan alkoi tulla kovakuoriaisten

kuvia. Kuoriaisia oli monenmuotoisia ja värisiä, joidenkin panssareissa näkyi värikkäitä täpliä. Muutamassa kuvassa otukset olivat päällekkäin paritteluasennossa. Niitä Seppo vain vilkaisi nopeasti. Äkkiä silmien eteen avautui puolen sivun kokoinen kuva, jonka kohde olisi saattanut olla keittiöstä löytyneen kaksoisveli. Panssarin kaikki yksityiskohdat erotuivat suurennoksessa tarkasti. Hyönteinen kiipesi tuuheita ruskeanharmaita karvoja pitkin.

”Turkkilot käyttävät ravinnokseen pieneläinten raatoja. Kuvan turkkilo (*Nicrophorus investigator*) on saapunut apajille haistettuaan kuolleen oravan.”

– Ohoh, Eila kuules tätä. ”Raatokuoriaisiin kuuluvat turkkilot käyttävät ravinnokseen pieneläinten kuten jyrsijöiden ja lintujen raatoja. Raadot ne löytävät ällistytävän tarkan hajuaistinsa ansiosta. Turkkilo voi haistaa raadon jopa kilometrien päästä tuntosarvissaan sijaitsevilla

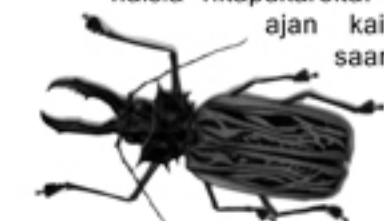

hajuelimillä."

Eila ei vastannut, nuokkui vain hiljaisena tuolissaan. Kaappikello surahti ja löi puolituntisen.

– Tämä jatkuu vielä. "Turkkilolot hautaavat raadon maahan. Jos raadolle saapuu useita yksilöitä, saat-
taa suurikin ruho hävitä näkyvistä yhdessä yössä. Turkkilolot ovat varsinaisia riitapukareita. Koko ajan kaivaessaan ne

samalla nahistelevat keskenään. Lopulta voimakas naaras jää raadolle ja munii munat kaiva-
maansa käytävään raadon vierelle."

Seppo huomasi, miten auringon valokiilla näytti silittävän ryppyjä Eilan kasvoilta. Hän näytti vieläkin kauniilta, vaikka oli ollut väsynyt viime aikoina. Teksti muuttui sumuksi, silmiä pakotti.

– "Turkkilolot ovat meikäläisistä kuoriaisista ainoita, jotka huolehtivat jälkeläisistään. Kuoriu-duttuaan toukat eivät vielä voi syödä raatoa vaan käyttä-vät ra-vinnokseen emon suolesta puristuvaa ravintonestettä. Emo huolehtii toukista koteloitu-miseen saakka ja saattaa viimeisinä elinpäivinä nähdä poikastensa kuoriutumisen."

Kaappikellon katkoma hiljai-suus palasi. Se täytti korvat pahem-min kuin melu. Seppo äännähti, kuunteli kaikua valkeista seinistä. Hän huudahti hiljaa, sitten kovemmin. Kuin eläin, hän säikähti.

Ovikello repäisi Sepon ajatuk-sistaan. Hitaasti hän käveli ovelle. Äkkiä ei olisi tehnytkaan mieli avata, voisi irrottaa ovikellosta patterit. Ulko-oven pienestä ikkunasta näkyi vain kaistale auringonpoltamaa kaljua päälakea. Seppo veti voimakkaasti ilmaa keuhkoihinsa. Ovi kolahti.

– Päivää päivää. Mites on van-halla herralla imuriasiat? Falskaako letku, muriseeko moottori?

Miehen suu jauhoi Sepon rin-nan korkeudella. Auringonvalo hei-

jasti pärskepilveen pienen sateen-kaaren. Seppo vilkaisi eteisen sii-vouskomeron ovea.

– Meillä on jo imuri.

Leveä hymy ei lannistunut miehen kasvoilta.

– Aha, jaha jaha, mutta entäs kätevä kakkosimuri? Tai uusi vanhan tilalle? Toinen autotalliin, autokullalle imukärsän otetta. On monenlaista mallia tarjolla, kätevää pientä imeväistä, suurta tehokasta rotiskoa teollisuusimuriin asti. Varaa valita.

Mies nosteli lähes itsensä kokoista imuria ja heristeli met-talinharmaata putkea. Hänen puheensa toi Sepon mieleen vanhan maamoottorin. Haisi voimakas par-tavesi. Jotenkin ajatus tuntui lip-suvan otteesta, mitä tuolle voisi vastata. Miksei Eila tul-lut auttamaan, hän oli

aina niin topakka myyn-timiesten kanssa.

– Meillä ei tai-da, meillä ei ole autoa.

H y m y
vain käväisi
näky-mä-t-
tö-mis-sä.

Mies otti pari askelta ja tuli kynnyksen yli tuu-
likaappiin, Sepon oli pakko perääntyä.

– Ei ole, ei ole autoa. Aha. Hmyh, kesämökki! Kesämökki kesämökikäs. Kesämökin lankkulat-tialle norsunkärsää, pois virttynyt vanha koivuluuta. Ei häiritse pöly eli hiirenkakka. Ratkaisujen aika hyvä vanha herra.

Seppo ei käsittänyt mitään kaupustelijan puheesta. Ei heillä ollut kesämökkiä. Eivätkä he tarvinneet uutta imuria, vanha toimi vielä aivan hyvin.

– Kuulkaas nyt, me emme tarvitse imuria.

Seppo yritti kuulostaa kovalta. Kauppias astui taas pari askelta. Äkkiä hän nosti nenänsä ja nuuski kovaäänisesti, käsi nousi osoitta-maan makuuhuoneen ovelle.

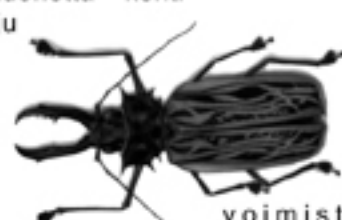
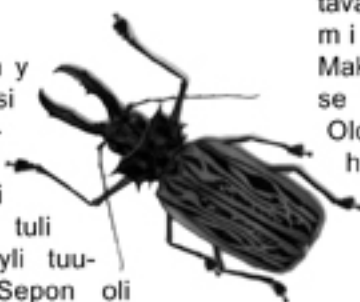
– Teillä on täällä pahaa hajua ja tuhoeläimiä. Vanha vaihtoon, uudet keinot! Vanha kaatopaikalle!

Miehen ääni nousi falsettiin. Seppo näki makuuhuoneen kynnyk-sen yli ryömivän kuoriaisen. Hän ryn-täsi olohuoneeseen, turkkilolot kipitti tunnollisesti ympyrää maljakon alla. Sepon rintaa pisti, hän juoksi ma-kuuhuoneeseen, jalkapohjassa tuntui kevyt rusahdus.

Sänky narahti tutusti takamuk-sen alla. Sukan pohjaan oli liimau-tunut turkkilolokuoriaisen jäänteet. Kuollut se oli, vaikka yksi ruhjoutunut jalka viittoi vielä heikosti. Ei elävän tappaminen koskaan ollut mukavalta tuntunut. Seppo riisui sukkansa, se oli moitteettomassa kunnossa. Reikäisistä huolehti Eila.

– Haudankaivaja, Seppo mais-teli sanaa.

Sukka kädessään hän käveli ovelle. Imurikauppiasta ei näkynyt. Seppo käveli eteisen peilin eteen. Hitaasti hän nosti päänsä takakenoon ja levitti sieraimensa äärimmilleen. Hän käveli keittiöön, ensin haju tuntui vain lievänä, kuin takaraivossa tykyt-tävä päänsärky, jonka tietää yltyvän m i g r e e n i k o h t a u k s e k s i . Makuuhuoneessa löyhkä voimistui, se tuntui tulevan kaikkialta. Olohuonetta kohti haju

voimistui
entisestään.

Se oli paha mutta kiistämätön. Ajatukset turruttaen se imeytyi nenän limakalvoilta vereen, voimakkaana ja kaikkivoipana. Hitaasti se täytti Sepon puuduttavalla rauhallisuudella.

Hän nosti maljakon varovasti ja käveli ovelle. Auringonvalo häikäisi silmiä. Kesti hetken ennen kuin kuori-ainen tajusi vapautensa. Hitaasti se kipitti postikortin reunalle, siirsi peitin-siipensä syrjään ja nousi lentoon.

OLLAKO

VÄKÄKÄRSÄMÄTO

- VAI EIKÖ OLLA?

Olen tässä viime päivät tuskaillut tenttien ja esseiden puristuksissa. Olen ajatellut, että mikä tahansa on mieluisampaa kuin pönttö ja pingotus. Mutta nyt pitää ottaa etäisyyttä omasta navasta ja tutkia koko kuvaa. Nimittäin asia on sillä viisillä, että opiskelijalla – ja ihmisoituksella yleensäkin – on paljon paremmin pullat uunissa kuin väkäkärsämadolla. Jos saisin valita ihmisenä tai väkäkärsämatona olemisen väliltä, en pitkään tuumailisi.

Väkäkärsämato on mielenkiintoinen veijari. Tämä omiutinen iljetys saattaa huonossa tapauksessa asustella maasian suolessa. Makuasioistahan ei voi kiistellä, mutta minun makuuni moinen asunto ei kerta kaikkiaan ole. Väkäkärsämato – tämä vieterin ja salaojaputken risteytys – ei montaa pistettä saisi missikisoissa: ei edes omassa loisten sarjassaan. "Väksy" on niin ryppyinen räpäle, että vaikka otus ahmisi vuosia pelkkää ryppyvoidetta, jäisi elukkaan sellaiset poimuvuoret, joissa kelpaisi Itävallan alppihihtäjienkin harjoitella. Ainut, mitä vkm:ssä kadehdin, on sen tehokas ruokailusysteemi.

Sillä ei ole laisinkaan suuta tai muutakaan ruoansulatuskanavajärjestelmää. Se imee ravinnon suoraan ihonsa läpi. Kyllä minulle passaisi, jos saisi sukeltaa

hernerokkasiiloon. Saavissa vain lilluisin. Kyllä kelpaa väkäkärsämadon. Mutta ei. Ei tule kauppvoja. Ihmiseksi syntyminen on lottovoitto. On opiskelu hiki päässä kuitenkin mukavampaa kuin maasian suolessa luikerteleminen.

Entäs miltäs maistuisi elämä pensselisikana? Enkä nyt puhu mistään taiteilija-avustusta saaneesta taide-maalarista, joka remuaa ravintolassa. Puhun ihka aidosta sorkkaelukasta, joka röhkii ja lylertää kärsä tanassa. Nämä karvanaamaiset kärsäpäät elelevät Afrikassa. Pensselisian muuten leppoisaa elämää sotkevat leopardit.

Leopardit käyvät hotkimassa pensselisian porsaita. Vaikka maan tonkiminen nenällä kiinnostaisikin, en kaipaa reviirilleni nälkäisiä kissapetoja.

Näin pikaisesti tutkittuna onnea ja autuutta ei löydy eläinmaailmasta. Ihmisyyden raskasta rekeä on kivempi kiskoa kuin taistella elintilastaan elukkana. Eläinsatuni eli faabelini opetus on seuraavanlainen: Jos elämän kovuus pistää nyyhkyttämään, niin selaille eläinkirjoja ja kiitä Herraa, ettei tehnyt sinusta mitä tahansa matelijaa tai nilviäistä.

TUOMO ALA-KOJOLA

Synkeän Suloista Sinkkuilua

"Hei tiästä mitä?" Äänessä hiven jännitystä ja hengityksen kiihdyttämää salaperäistä sävyä. "Noh, siis mä tapasin yhen..." Pilke silmäkulmassa, sydän pamppaillen ja onnen puna poskilla. Tuntuu, että sisus repeää kohta kahtia ja haluaisi vain huutaa ilmoille asioita uudesta kohteesta, mutta ääni ja käytös pysyvät korrektina ja katkonaisena. Uusi saalistettava on jäänyt näiden kahden silmäparin haaviin. Riittää, että annat hänelle pari minuuttia aikaa kertoa Elämän Miehestään tai Naisestaan. Siinä muutama mielestäni ilmiselvä sinkkunaisen tai -miehen tunnusmerkki.

Nykyään jo trendiksi tituleerattu sinkkuus valloittaa maailmaa argumentteinaan vapaus, itsenäisyys ja sitoutumattomuus. Ilmiö on saanut tuekseen amerikkalaisia sitcomia, kuten ihananiiniani "Sinkku-elämää" ja kaikkien suosikkisarja "Frendit". Itse vakkari-seurakkaajana voin myös tunnustaa istuvani nenä kiinni tv-ruudussa joka tiistai-ilta. Toisaalta näissä sarjoissa jännityksen, kihelmöivän uudestirakastumisen sekä kermavaahdon ja kirsikan lisäksi esille tuodaan kortin toinen puoli: yksinäisyys, pinnallisuus ja tunne siitä, että jotain todella puuttuu. Ihminen ihmisen viereltä. Elämää suurempi rakkaus. Parisuhde. Puoliso.

Jotkut sanovat leikkillisesti, että tosimiehellä ei ole parisuhdetta, vaan pari suhdetta. He kerskuvat kokemuksillaan, mutta ehkä sisäisesti tuntevat vetoa vakiintu-

miseen. Nurkan takana taas vaanii niitäkin, jotka epätoivoisesti haluavat päästä eroon vapaudestaan. Tuttu toteamus "nyt mä tarviin miehen" tai "toivottavasti paikalla on hyvännäköisiä sinkkunaisia" kuuluu tällaisten yksineläjien lausahduksiin. Sinkkutyypeistä itsenäisin ja päättäväisin on ikisinkku, joka kysyy otsa kurtussa ja itsevarmana: "Mihin mä sitä miestä/naista tarviin? Pärjään ilmainkin." Mukana sinkkujen valtakunnassa on myös niitä, jotka pelkäävät sitoutumista kuin ruttoa ja tuntevat kummaa kuristusta kurkussa jo pelkästään kaverin kihlautumisesta. Toisaalta baanalla liikkuu sellaisia, jotka oikeasti haluaisivat löytää Sen Oikean, mutta vain vienosti hymyilevät jokaiselle vastaantulijalle uskaltamatta tehdä aloitetta mihinkään suuntaan. Jotkut odottavat kotona kädet ristissä sitä unelmien prinssiä, joka tulee valkoisella ratsullaan hakemaan. Vaikka se on ajatuksista mitä romanttisinkin ja ruusuisin, ei niin tule tapahtumaan – paitsi saduissa.

Meitä on moneksi, niinhän sitä sanotaan. Toiset suorastaan nauttivat villistä sinkkuilusta, toiset taas kehräävät vakiokumppaninsa kainalossa. Itse lukeudun kirkaasti jälkimmäiseen joukkoon, mutta elän sinkku-elämää monien ystäväni kautta kuunnellen ja lohduttaen, mutta myös makeasti nauraen ja nautiskellen.

VIIVI VIRTANEN

Gallup

2004

Sieltä se taas hiippailee, vaikka tuskin se kenellekään yllätyksenä tulee: kesä. Mahdottoman lämpimän kevään innoittamana kysymme muutamia kesämielen kannalta erityisen tarpeellisia kysymyksiä talven suomen kielen parissa viettäneiltä...

KYSYMYKSET

1. MITKÄ KOLME ASIAA SINULLE TULEE ENSIÄMMÄISEKSI MIELEEN SANASTA KESÄ?

2. MILLAISIA KESÄSUUNNITELMA SINULLA ON?

3. MIKÄ ON TOIVOTTAVAN KESÄN KOHOKOHTA?

4. JOHANNOS KÖITÄÄ, MITÄ TEKISIT JA MIKSI?

A) KAVERIN KANSSA KALAAN, HYVÄT EVAAT JA UODET OSTMATET TUUKOKEESEEN!

B) KOLMEN PÄIVÄN FESTARIREISSU TELTAN KERA: ROKKIA, RACHAA JA RAKKAUTTA...

C) TUHTI PERISUOMALAINEN MÖKKIJOHANNOS: KOIVOMIHTOJA JA KÖRKÖÖSEN KYNNELÄ.

D) KAAS ETELAAN. MISSÄ VAIN SUOMALAINEN JOHANNOS EI NÄY EIKA KÖÖLO!

PAULA TOIVOLA

1. Aika perinteiset: lomailu, mökki, aurinko.

2. Jos töitä saan, niin työnteko, kavereiden ja perheen kanssa oleilu, mökinrannassa makoilu. Lisäksi käyn ehkä kristillisissä kesätapahtumissa. Pääasiassa kuitenkin vain oleilu.

3. Mulle kesä on sellainen löhöilyajankohta, mitään erityishetkiä siinä ei ole, koko kesä on yksi pitkä kohokohta.

4. C, ja mukaan vielä tukku parhaita ystäviä ja juhannuksesta tulee huippu!

MARKKU VAINIKAINEN

1. Ensimmäisenä mieleen tulee aurinko, vaikka näyttäytyhän se muulloinkin kuin kesällä. Toinen asia, joka tulee mieleen on tietenkin loma, johon sisältyy useita eri asioita. Kolmantena mieleen tulee festarit.

2. Kesäsuunnitelmat liittyvät pääosin kesätyöhön, josta ei ole vielä varmuutta. Koko kesän ohjelma määrittyy pitkälti työpaikan

mukaan. Tiedossa on muutama vielä varmistumaton työpaikka, joista jokainen on eri paikkakunnilla: yksi Kuopiossa, toinen täällä Jyväskylässä, kolmas Helsingissä ja neljäs kiertää ympäri Suomea. Saa nyt sitten nähdä missä ja miten kesää vietetään.

3. Kesän kohokohtakin osin riippuu juuri tuosta kesätyöstä. Luulisin kuitenkin, että jos jo(i)llekin festa-

reille pääsee, niin eiköhän se ole ainakin yksi kohokohta.

4. Näistä vaihtoehtoista kolme ensimmäistä kiehtoo kukin omalla tavallaan. Oma valintani olisi b, koska festaritunnelma on jotain ainutlaatuisia. Viimeinen vaihtoehto ei tulisi mieleenikään.

KESÄ-
GALLUP

TUOMO ALA-KOJOLA

1. Makkara, hyttynen, nurmikko.
2. Ajattelin harjoitella äidinkielen opettajan kesälomia.
3. Jos vaikka beatle-Paulin keikalle pääsis. Mut vielä sitä tiiä, mihin sitä päätyy kesällä. Yllärimeininki on aina parasta.
4. A, ei tarvis turhia repiäressiä. Olishan se lepposta vaan kuunnella laineen liplatusta talven hötkyilyn ja ryntäilyn jälkeen. Kalan saannillakaan niin väliä, kalapuikkoja saa kaupasta.

KESÄ-
GALLUP

ANNUKKA MÄENPÄÄ

1. Vapaus opiskeluista, lämpö ja aurinko, luonto, ennen kaikkea pellot ja vesi. Kolme sanaa ei kyllä millään riitä kuvaamaan kesää!!
2. Tämä on ensimmäinen kesä Jyväskylässä. Aion pyöräillä, uida ja käydä järviristeilyllä, istua terasseilla ja käydä töissäkin. Niin, ja ehdottomasti hengaila kavereiden kanssa enemmän kuin talvella ehtii.
3. En tiedä vielä. Ehkä joku mukava grillaussessio tai piknik kavereiden kanssa... Ei ole mitään erikoista tiedossa. Voisi vaikka järjestää mökillä jotain kivaa.
4. Mökille tai festareille, eli b tai c. Yleensä se mökkihuhannus on ollut var-

teenotettavin vaihtoehto, koska edellisen viikonlopun Provinssi-rockissa on festaria kerrakseen. Mökillä yhdistyy kaikki mukava: Suomen kaunis kesäinen luonto, kaverit, järvi, grilliruoka, sauna, kiireetömyys ja olut/siideri.

SEPPO PEKKOLA

1. Anoppi – olen luvannut tehdä kesällä hänelle lattiaremontin. 2) Toinen anoppi – kesäkuussa matkustetaan Ranskaan tyttären appivanhempien luokse. 3) Viime kesän muisto – ne ihanat helteet, ne ei luuta riko!
2. Osa tuli jo edellä. Kesä alkaa valintakokeen selvittämisen jälkeen ja jatkuu elokuun puolelle. Siinä välissä on aika paljon kodin kunnostamista, mökkeilyä (= myös sen rähjän kunnostamista), lintujen bongailua.
3. Jos tulisi lähdetyksi pitkästä aikaa hillareissulle, siltä odottaisin paljon.
4. Tuo festareissu kyllä olisi aika hieno haaste... Ehkä sentään tyytyisin mökkihuhannukseen ja va-

litsisin sopivia elementtejä ehdotetuista ratkaisuista: kaverin kanssa, r & r, ei kyyneliä, ei paljon näy eikä kuulu.

KOONNUT
PYRY ANTOLA

Venäjän Kevät

JA TERASSI ON AUKII!

MAANANTAI-LAUANTAI 22-23
SEKÄ SUNNUNTAINA 18-19

HANAKARJALA 0,4 **3,-**
HANA-UPCIDER 0,33

SIPERIAN PELMENIT+
SMETANA&LEIPÄ 3,50
SELJANKAKEITTO+
LEIPÄ 3,50
LÄMMIN TOAST 3,50
(5 vaihtoehtoa)

MA-PE klo 12-15
KROUVARI OKSASEN
"RAMUUVUORO"
OLUT/SIDU 3e

Pizza d'Ocsane
ma-ti klo 15-20
pizza 3:lla täytteellä
5e

VAPPUPÄIVÄNÄ
KLO 11-12 KROUVARI TARJOAA (SIIS TARJOAA)
SILLIKÄS HUIKOPÖYTÄ 0€

VAPPUMENU KLO 12-20
SOHWIN KULTTUURIPALKINNON JAKO KLO 14

Sohwi
WWW.SOHWI.FI

SANELAISTEN SUOSIOSSA TOP 5

KOONNUT: ILONA NOPONEN

Paras jogurttimaku

1. Vanilja
2. Mustikka
3. Puolukka-vanilja
Hedelmäpommi
4. Mansikka
Metsämansikka
5. Banaani

Paras tuoksu

1. metsä
2. puhdas pyykki
3. vastaleikattu ruoho
4. kevät
kahvi
ruusu

Toiveammatti lapsena

1. opettaja
2. näyttelijä
3. poliisi
4. urheilija
5. laulaja
kampaaja
eläinlääkäri

Kivoin leikki

1. Kirkonrotta
2. Kymmenen
tikkua laudalla
3. Lipunryöstö
4. Tuolileikki
5. Polttopallo

Ulkomainen kaupunki, jonne haluaisit matkus- taa uudelleen

1. Pariisi
2. Lontoo
3. Tukholma
Budapest
Tallinna
Valletta

Suosikkiviini

Vastaukset hajaantuivat siinä määrin, ettei listaa ollut mahdollista kasata. Suosituimpia olivat kuivat valkoviinit nimikkeen katsomatta ja hinta mainittiin tärkeimpänä kriteerinä useissa vastauksissa.